

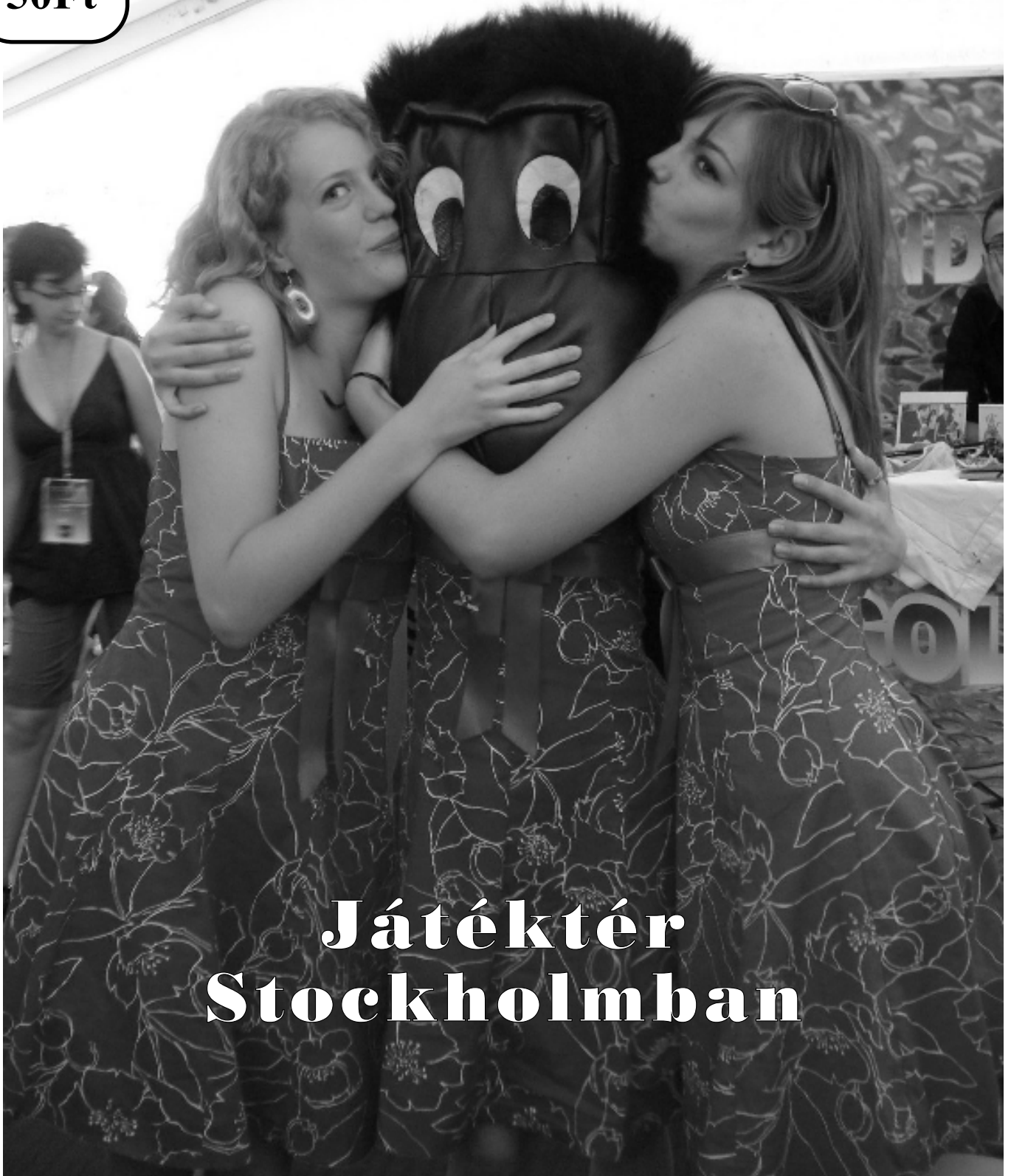
2008.
nov.

AKG-s magazin

Szubjektív

59

50Ft

**Játéktér
Stockholmban**

Stílus az AKG-ban

Sz subjektív magazin

Kiadja

az Alternatív
Közgazdasági
Gimnázium

Sz subjektív Alkotóköre

Felelős szerkesztő

Baranyai István

Olvasószerkesztő

Szalontai Ágnes

Munkatársak

Csikós Anna (10)

Halpern Bence (8)

Horváth Csenge (8)

Kocsubej Alex (8)

Laczi Zsófia (9)

Rikker Zsófia (11)

Szabó Panna (10)

Sztripszky Hanna (10)

Varga Dóra (8)

Vass Kata (8)

Zsin Ágnes (10)

Levélcím:

AKG Sz subjektív, 1035.
Budapest, Raktár u. 1.

E-mail:

baranyai@akg.hu

Internet változat

<http://www.akg.hu/sz ub>

Ára: 50 Forint

Címlapkép:

Rikker Zsófia

A külön nem jelölt fotók forrása:
outnow.ch, theater.hu, libri.hub
vagy ismeretlen

Amikor ezt így először hallot-
tam, én sem tudtam, mire gondol-
jak. Aztán a patrónusom
felvilágosított, hogy ez egy új
alkotókör, amit Bodonczy And-
rea tanárnő tart. Engem sze-
mély szerint nem tanít a tanár-
nő, de ismerem, mert az évfoly-
amunkon patrónus. Így hát
megkérdeztem tőle, hogy pon-
tosan milyen alkotókörrel van
szó. Elmondta, hogy ez egy
önképzőkör, ahol műveket
olvasunk, mi is írunk különbö-
ző stílusokban, és beszélgetünk
is különböző stílusokról. Nyu-
galom, nem valami komoly

műelemzésre kell gondolni, itt
szabadon lehet beszélgetni az
olvasottakról, sőt, ha elkalandozunk a témától, az sem baj.
Nekem ez nagyon megtetszett,
és jelentkeztem rá. Az első
alkalommal eléggé meg voltam
szeppeven, mert nem voltam
teljesen tisztában azzal, hogy
mi is lesz. Ráadásul az évfolya-
munkról csak egy ember jött,
de én vele annyira nem vagyok
jóban, vagy inkább fogalmaz-
zunk úgy, hogy nem ismerem
eléggé. A többiek mind tizedi-
kesek voltak. Azóta már 13-an
vagyunk, több nyolcadikkal,

és csak lányok. Az alkotókör
fent van a negyediken, a nyol-
cadikos kisiskola közös teré-
ben, a foglalkozás teázás és
süteményevés mellett zajlik.
Minden alkalomra más ember
hoz süteményt.

Mindenkinek ajánlom az alko-
tókört, aki szeret írni és olvas-
ni, ezekben fejlődni is szeretne,
és hetente egyszer szívesen
venne részt egy kellemes,
beszélgetős teadélutánon.

Gáspár Tamara

Élménybeszámoló

Augusztus 27.-én, a hetedikes
nyitótábor utolsó reggelén arra
ébredtem, hogy Hanna már
fenn van, és minket is arra próbál
rábírní, hogy keljünk ki az
ágyból, mert még rengeteg
munka áll előttünk. Lassan
sikerült magamhoz térnem,
hamar összekaptam magam, és
már indultam is a sörkert felé,
hogy a reggeli „ki lett a patrónusom”
dolgát előkészítsük. A
délelőtt észrevétlenül eltelt,
ebéd után pedig már pakolnunk
kellett, hogy mire megjön a
busz, már indulásra készek
legyünk. Így aztán mire min-
dennel szépen sorjában elkészültünk,
már indulhattunk is
haza, és amint leszálltunk a
buszról az AKG előtt, a nyitótábor
hirtelen eltűnt, a hetedikese-
kkel együtt. Elkeseredetten
indultunk útnak a Stadionok
felé, hogy újra buszra szálljunk,
és megint elkezdődjön valami
táborszerűség, ami most olyan
halványnak és jelentéktelennek
tűnt, hogy bármit megadtam volna
azért, hogy kihagyjam. De annyi
minden ellenére ez nem szerepelt
a lehetőségek között, így akarva-
akaratlan belecsöppentünk egy
termtud. témahétbe. Mondanom
se kell, az utolsóba, bár tudtam,
hogy még emlékezni is alig fogok
rá. Mindenesetre valamit ki kellett

hoznom belőle, na meg főképp
magamból. Este kilenc körül
értünk a szállásra, a sötétben
nem ismertem fel a körülöttünk
lévőket. Mindenki olyan ide-
gennek tűnt, mintha nem is
ismerném őket. Ez az egy nap
is lemaradásnak számított,
hiszen kihagytam az első talál-
kozást, a nyári sztorikat, a szo-
babeosztást, az első feladato-
kat, na meg az utazást, ami
mindig a jó dolgok közé tartozik,
mert minden azzal kezdődik
és ér véget. De azért mégis
volt min gondolkodnom és volt
kivel beszélgetnem, hiszen ott
volt mögöttem egy egész tábor,
na meg az a 9 ember, akik szer-
vezték és a további 6 (stúdió-
sok, fotósok), akik még velünk
voltak. Én személy szerint

most megletem volna a többi-
ek nélkül is, de végül is bele-
váltunk, mert bele kellett vág-
nunk. A szállás nem volt éppen
leányálmom, de tábori célra töké-
letes. Az esti programokból
csak az éjszakai túra maradt,
amin még részt vehettünk
volna, de erről lelkiismeret-fur-
dalás nélkül lemondtam. A reg-
geli torna már más kérdés, oda
szívesen elmentem volna, sőt, a
telefonomon még be is állítottam
az ébresztőt, de hogy fel-
keljek rá, arra esély se volt.
Mindenesetre a reggelire
kimásztam az ágyból, és még
egy reggeli zuhanyt is bevállaltam,
hogy mire elkezdődnek a
programok, már ne legyek
álmos. De mire valamennyire
sikerült helyreraknom magam,

kiderült, hogy mi aludhatunk délelőtt, és 12-ig semmilyen programon nem kell részt vennünk. Dühös akartam lenni, amiért felkeltettek minket, de a gondolat, hogy újból ágyba bújhatok, elterelte a figyelmemet. Kemény harc árán ismét elaludtam, és délig valóban meg se mozdultam, csak hogy minden pillanatot kihasználjak a pihenésre. Az 1 órás ebéd végül előcsalogatott, és onnantól kezdve már tudtam, hogy nem kapunk több kivételt. Van 150 pontunk, aludhattunk, most már igazán csinálnunk kell valami hasznosat. Ebéd után rá is vettem magam a programlistára, de a legtöbb helyet már betöltötték a jelentkezők. A matiné maradt az egyetlen lehetőségem, hát belementem. A történet, ami előadásra várt, idén már nem okozott meglepetést, mert az „ebből semmit nem lehet kihozni” részen már tavaly túl voltam. Úgyhogy belevágtunk, írtunk, gyakoroltunk, vitatkoztunk... De mindegy csak az utolsó nap került sor. Visszatérve a második napra, a darab kitalálása után a fűben heverés és a vacsora között elmentünk a fáluba, vagy lehet, hogy az csak a széle volt, mindenesetre a hozzánk legközelebb eső büfésorhoz, hogy ott zsírosabbnál zsírosabb ételekkel csillapítsuk étvágyunkat. Nem is nagyon bántam meg, mert a vacsora ezen az estén se nyugtázott le, sőt, úgy látszott, hogy kárt is tett bennem, mert ugyan az esti Macskafogó alatt még tartottam a frontot, de a következő nap nagyon betett nekem. Ezt a részt már nyolcadikban egyszer eljátszottam, ezért idén úgy gondoltam, üsse kő, útnak indulok, hogy megszerezem a 100 pontot a túráért, de végül mégse úgy sült el, ahogy akartam. A kirándulás elején még úgy éreztem, nem lesz gond, a rosszullét majd csak elmúlik, de mikor már egy órája úton voltunk, szembesülnöm kellett

vele, hogy akármilyen is lesz, én nem tudok tovább menni, így visszafordultam. Útitársam is akadt, mert egy hasonló hányatott sorsúnak is betegség miatt kellett hazaindulnia. Hát így, kettesben fordítottunk hátat az évfolyamnak, és mentünk vissza a szállásra. Meglepő módon tudtunk miről beszélgetni, hiszen nála még nem játszottam ki a termbúvár, patrónusok, új tanárok, csibe és évfolyam kártyákat, ezért ezeken most szép sorjában végigmehettünk. Aztán mikor visszaértünk a táborba, mindketten beestünk a saját házukba/szobánkba/ágyunkba és... Nos, innentől már csak a magam nevében beszélhetek: megpróbáltam pihenni egy kicsit. Délutánra már jobban és kipihentebben éreztem magam, és filmelemzéssel próbáltam hasznossá tenni az utolsó magányos órát. Mikor már mindenki visszaért, elkezdődött az aznapi sportprogram, amiben (ha csak a pontokért is) előszeretettel vettem részt a hasfájásom ellenére. Szerencsére én csak a célba lövésnél és hasonló feladatoknál kerültem sorra, így nem mondanám, hogy ártott volna. Szombat reggel akaratlanul kihagytam a reggeli tornát, mert bár részt akartam venni benne, mire kikeltem az ágyból és felöltöztem, már öt hosszú perce tartott az aerobic. De legalább az inspiráció megvolt másnapra. Reggeli után, az előző napi hosszú pihenéseknek köszönhetően, elképesztő frissességgel indultam útnak Recsk felé, egy kb. 17 fős csoport tagjaként. Rövid séta, buszút és múzeumlátogatás után nekiindultunk, hogy felmásszunk a falu tetejére, az egykori munkatáborba. Bosszantó volt, hogy míg mi erőnket megfeszítve kúszunk és másztunk az erdőben, hogy egy rövidebb útvonalon eljussunk a táborig, addig egyesek stoppal felvitették magukat, ráadásul moso-

lyogva hajtottak el mellettünk. Na de ez a harag igazából csak odafelé volt érvényes, mert visszafelé már mi ültünk az említett kocsiában, míg a többiek járták az erdőt. Ebédre hazavertünk, így délután már tudtam új programra menni. Ez elvileg a főzést foglalta magába, gyakorlatilag a fagyűjtést, tűzrakást és kókuszgolyó-készítést. Szinte biztos voltam benne, hogy ez utóbbi készítmény nem fog nagy sikert aratni, de hazaútig meglepő módon mégis mind elfogyott. A fagyűjtés már nem aratott ehhez hasonló sikereket, a tűzrakás pedig még kevésbé, mert az emberek közben egyre csak fogytak és fogytak. De a már fent említett napi energiaszintemnek köszönhetően kivételesen közte voltam azoknak, akik mindezeket (kisebb-nagyobb pihenőkkel) mégis bevállalták. És ezek után még egy újabb sportprogramba is belevetettem magam, ahonnan hasonló sikerekkel távoztam. Így visszagondolva ez az utolsó 2-3 nap

már nem is volt olyan szörnyű. Addigra sikerült valahogy megszoknom, hogy már nem a hetedik nyitótáborban vagyok, hanem valami másban, ami ha nem is annyira jó, mint amilyen az volt, mégiscsak egy jó tábor, ami hiányozni fog később. Így együtt ez a kilenc nap sok volt, de legalább most már tudom, hogy az ilyen is ki lehet bírni. Jó volt látni az első öt napban, hogy a hetedikesek mennyire lelkesek, és hogy az a sok igyekezet, amit belefektettünk, nem veszett kárba, mert láthatóan élvezték az első AKG-s táborukat. Én, amennyire megismertem őket, azt hiszem, a többi se okoz majd gondot. Mert az biztos, hogy sok és sokféle vár még rájuk. Ők még nem is sejtik, mi vár rájuk tavasszal, de lehet, hogy jobb is. Mindenesetre nekik az lesz az első, nekem ez volt az utolsó.

Zsin Ágnes

fotók: Csonka Dorka
és Kőrösi Lili

Témahét a szigeten

A nyolcadikos témahét témája a „Sziget” volt. Úgy indultunk oda reggel, hogy fogalmunk sem volt róla, mi vár ránk. A helyszín Parádfürdő volt, a Mátrában. Hétfő reggel a Keleti-pályaudvaron vártuk, hogy mindenki megérkezzen. A kilencedikesekkel utaztunk együtt ugyanarra a településre, de két különböző helyre. Mi egy erdővel körülölelt kis helyen voltunk, ahol volt egy focipálya és egy félig kiszáradt kis patak is. Amint lepakoltunk és megebédeltünk, a programok elkezdődtek. 4 törzsrre voltunk felosztva, törzseink lakóhelye szerint: patak, hegy, erdő és mező. A segítő szellemünk elmondta, miképp kerültünk erre a szigetre (egy szörnytől menekültünk ide), hogy mi a célunk, majd ki kellett találni a nevünket, a történetünket, a szokásainkat, a nyelvünket, teremtéstörténetünket és még sok más ehhez hasonló dolgot. Aztán szerszámokat is kellett készíteni. Ezután volt egy kis szabadidőnk, ami a programok nagy többsége után így volt. Ekkor még azt hittük, miénk a világ, ám hamar megbizonyosodtunk róla, hogy ez korántsincs így. Mert a bolt, ahol

vásároltunk volna, megszűnt. Szerencsére találtunk egy távolabbi kisboltot, ahol valamennyire be tudtuk szerezni a dolgainkat. Vacsora után, ami egyébként nem volt túl sikeres, megnéztük a Le a cipővel című film első részét, azután pedig takarodó volt. Másnap reggel fáradtan ébredtünk. A délelőtti program nagyon érdekesnek bizonyult. A feladat az volt, hogy tábort kellett építeni minden törzsnek a kijelölt helyére. Sátorakat, szenthelyeket, totemoszlopokat készítettünk. Úgy gondolom, ezt a feladatot mindenki élvezte. A patrónusok, akiket segítő szellemeknek hívtak, végül kis kristályokkal díjazták a munkáinkat. Az ebéd (ami most sem sikerült a legjobbra), majd egy kis szünet után érdekes játék következett. Minél több információt kellett megtudnunk a többi törzsről, de úgy, hogy nem beszélhettünk, hanem mutogattunk. Ezután egy kis sport következett, majd a vacsora. Másnap, azaz szerda délelőtt tárgyakat készítettünk, hogy később elcseréljük más törzsekkel, és úgy eladjuk. Ebben az én csapatom volt a legeredményesebb. Ezt követően megidéz-

tük a szellemeket, majd a patrónusok előadása következett. Ebéd után megírtuk az angol szintfelmérőket, aztán Kereskedők és kalózkodat játszottunk. Kíváncsian vártuk, hogy mi lesz ezután, a választ hamarosan meg is kaptuk: mi magunk főzünk. Minden törzs más ételt készített, de előbb be kellett szerezni az ehhez szükséges hozzávalókat, amit más törzsekkel kellett cseberelni. Miután ez megvolt, kezdődhetett a főzés. Az ebédlőben nagyon erős hagymaszag terjengett, kolbász és más finomságok illata. Készültek saláták, rablólúsok, hamburgerek, szendvicsek, egyszerűen az egész olyan étkezés volt, amiben nem

találhattunk kifogást. Az ez utáni nap, a csütörtök délelőttje lázas színdarabpróbákból állt. Délután pedig a törzsek összefogtak, és leküzdvé az akadályokat, majd megtalálva a négy ollót, győzelmet arattak a nagy szörny felett. Majd megnéztük egymás színdarabjait. Este táborúzó volt, nagyon romantikus, szép látvány. Másnap délelőtt kevésbé telt jól az idő, a program ugyanis takarítás volt. Emellett azért akadt egy kis idő a vásárlásra, majd azt követően a krónikaírásra. Ekkor megebédeltünk, majd indultunk vissza. Azt hiszem, mindannyian sok új élménnyel tértünk haza.

Horváth Csenge

Egyszer volt...

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagyon furcsa kislány. Ez a kislány egy nagyvárosban élt, aminek az volt a neve, hogy Budapest. Egy nagyon különleges iskolába járt, negyedik osztályba. Nemrég érkezett oda, így a gyerekek nem tudtak róla túl sokat. Ennek a lánykának volt egy nagyon rossz tulajdonsága: nem tudott igazat mondani. Ha osztálytársai kérdezték, képzelete már hetedhét határon túl járt.

Egyik átlagos reggel két pöttyel a homlokán lépett az osztályba. Lia, az egyik osztálytársa, megkérdezte tőle, hogy mi az ott a homlokán.

– Tudod, lekaratézta egy elefántot.

– Te tudsz karatézni? – ámul Lia, mert nem nagyon tudta elképzelni a kicsit duci kislányról, hogy ilyen sportot űz.

– Persze. Ezenkívül még tudok úszni, kungfuzni, lovagolni, birkózni, vívni, gerelyt hajítani, kajakozni.

– Hű, te aztán nagyon ügyes vagy ám!

– Igen, igen. De hol is tartotunk?

– Ott, hogy lekaratézta egy elefántot.

– Ja, igen. Afrikában megfáztam, és el kellett vinni engem Ausztriába, egy kórházba, ahol 6 hónapig feküdtem. Amikor meggyógyultam, utána bűvárversenyre mentem, ahol 500 méter mélyre le kellett úsznom oxigénpalack

nélkül. Persze én nyertem meg a versenyt.

– Hol laksz?

– Egyiptomban.

– Nincs az egy kicsit messze?

– Á, dehogyan! Nem sok idő eljutni Budapestre.

– Milyen származású vagy?

– Az apám indiai, az anyám kínai, én meg lengyel vagyok.

– Húha! Hol nyaraltál?

– A Mount Everest tetején táboroztam a szüleimmel, és olyan meleg volt, hogy még a pólóm alatt is csurgott rólam a víz.

– Na persze.

– De, de. Így volt! Láttam ott egy kengurut is, és a mosodánál pedig beszéltem egy mosómedvével.

– Van testvéred?

– Igen, egy bátyám. 80 éves és Grönlandon él. Ő találta fel a bölcsességet.

– Khm, khm.

– És képzeld, naponta meglátogatom őt, és tegnap megcsípett egy skorpió, attól van a két pötty a fejemen.

– Az előbb még egy elefánt akart agyontaposni!

– Ja, elfelejtettem. Az egy másik történet. Elmesélem?

És akkor becsöngettek. Lia azon gondolkozott, hogy lehet, hogy furcsa ez a kislány, és nem tud igazat mondani, de valószínűleg még sok érdekes történetet fog tőle hallani ebben az évben.

Varga Dóra

Kilencedikes témahét

7:30-kor találkoztunk a Keleti-nél, ami azt jelentette, hogy nekem 6-kor kellett kelnem. Szóval felkeltem, elköszöntem mindenkitől, és elindultam apával. Amikor megérkeztem, alig ismertem rá az évfolyamra. Egyesek nagyon sokat változtak a nyár alatt. Még vártam tíz percet, és megláttam Dórit és Ágit. Nagyon örültem nekik, főleg, hogy annak ellenére, hogy ők a legjobb barátnőim, csak egyszer vagy kétszer találkoztunk a nyáron. Majd elindultunk a vonat felé, közben én azt hajtogattam, hogy tök olyan, mint a Roxfort expressz, és ezzel sikeresen az örültbe is kergettem mindenkit. De nem tehetek róla, ha vonaton vagyok, mindig ez jut az eszembe. Amikor felszálltunk, nagy öröömre észrevettem, hogy kupék is vannak. Ezen a vonaton két órát mentünk, utána egy másikon felet, majd busszal egy órát. Mikor megérkeztünk és megtörtént a szobabeosztás, legszívesebben ledőltem volna az ágyra és aludtam volna, de hát nem tehettem meg, mert már kezdődött is az első program. Legelőször elmondták a fontos tudnivalókat, mint például, hogy most pontos rendszer lesz – a feladatokkal lehet pontokat gyűjteni – és a szokásos, aki iszik, cigizik, az megy haza szöveget. Két kiselőadást hallgattunk meg ezután, itt jegyzetelni kellett. Mikor már ezeken is túlestünk, választani kellett a programok közül. Én a Mátra természeti

képét választottam (az érte a legtöbb pontot). Ezzel már első nap foglalkoztunk. Leveleket és virágokat gyűjtöttünk, és meghatároztuk őket. Dög unalom volt. Olyan hét óra körül volt a vacsi, arra nem nagyon emlékszem, hogy mi volt, csak arra, hogy nem ízlett. Este lehetett filmet nézni, de én inkább hajtam, de még így sem értem el a reggeli filmnézést (az orrom előtt csukták be az ajtót). Emiatt visszamentem a házba, hogy még pihenjek. Ennek viszont az lett a vége, hogy a tornát is lekésstem (reggeli futás volt). De ezt már nem hagytam annyiban. A többiek a tábor előtt futottak, és mikor Marsi tanár úr nem nézett oda, átmásztam a kerítésen, és beálltam a többiek közé. Majd reggeli után, ami szerintem szintén nem volt túl jó, elindultunk a túrára. Két túra közül lehetett választani, volt egy hosszú és egy rövid. Én a hosszút választottam, azt képzelve, hogy a hosszú megy fel a Kékesre, a rövid pedig nem. Hát sajnos ez a két lehetőség a lemenetelre vonatkozott, ami azt jelentette, hogy mindenkinek fel kellett menni a Kékesre. Miután nagy nehezen, majdnem az utolsók között felvonszoltam magam és kidőltem a fűvön, megtudtam, hogy van egy órányi szabadidőnk. Kétségtelen, hogy ez volt a legjobb ebben a napban, habár ezt még akkor nem is tudtam. A pihenő végén felmentünk a TV

toronyba, ahonnan én nem merem lenézni a tériszonyom miatt. Pár csoportfénykép után már indultunk is le. Azt hittem, hogy simán lemegyünk, kapunk jó sok pontot, és pihenünk – hát nagyot tévedtem. Lefele úton nagyon lemaradtam egy lánnyal, előtűnk pedig két fiú ment. Pár perc múlva leértünk egy kereszteződéshez. Fogalmunk sem volt, hogy merre menjünk, így hát megvártuk a mögöttünk lévőket. Felhívtuk a Marsi tanár urat, és megkérdeztük, hogy merre tovább. Kiderült, hogy nincs semmilyen kereszteződés, és eltévedtünk. Ennek az volt az oka, hogy nem vettük észre az utat, ahol le kellett kanyarodni, így hát vissza kellett menni és meg kellett keresni. A többiek már jóval előttünk voltak, így hát heten maradtunk. Egyébként vicces volt, legalábbis én nagyon élveztem. Mikor nagy nehezen visszajutottunk, annyira fájt a térdem, hogy nem bírtam állni. Este egy érdekes programon vettem részt. Lepkepreparálás volt. Annak ellenére, hogy nagyon sajnáltam a lepkéket, élveztem. Szerintem a szerdai program volt a legjobb. Akik a Mátra természeti képére jelentkeztek, elmentek Gyöngyösre a Mátra Múzeumba. Nagyon örültem, hogy végre egy kicsit kiszabadulhatok a táborból. Busszal mentünk Gyöngyösre, ami egy óra volt. Ott eltartott egy darabig, amíg megtaláltuk a múzeumot, ami szerintem nem volt túl izgalmas,

de ettől függetlenül jó buli volt. Visszamentünk a buszhoz, ami csak két óra múlva indult. Ági, Dóri és én láttunk egy táblát, ami egy Török kávézót hirdetett, de sehol sem találtuk, így hát jobb híján beültünk egy McDonald's-szerűségbe, ahol találkoztunk Mariann tanárnő két lányával. Amikor visszaértünk a táborba, elmentem halászni Dórival. Kb. két órát álltunk a vízben, és próbáltunk valami halat fogni (ugyanis kellett egy kiállítás csinálnunk). Nagy nehezen fogtam egy védett halat, amit vissza is kellett engednünk. Ezen a napon jöttek a 10.-esek, este pedig volt velük egy focimeccs. A lányfocit mi nyertük, de a fiút nem. Másnap elmentünk Recskre, ahol volt egy kényszermunka-tábor, és egy bácsi tartott nekünk előadást. Szerintem az egész nagyon megrázó volt. Délután a Mátra természeti képéhez csináltuk a kiállítását, és egy tanösvényt. Nekünk tábortűz volt este, ami szerintem jó volt, csak a nyársonszültek nem voltak túl finomak, amiket ettünk, mert vagy meg voltak égve, vagy nyersen voltak. Másnap nem volt semmi különösebb dolog, ugyanis mentünk haza. Csináltunk csoport- és csibefotókat, majd busszal elmentünk a vonathoz, és indultunk haza. Szerintem a tavalyi tábor jobb volt, habár ez sem volt rossz, de ez kevésbé tetszett.

Welcome to Stockholm

A Játéktér Rt. a JA-YE nemzetközi vásárán

Évek óta az AKG Young Enterprise-os csapatai képviselik Magyarországot a külföldi megmérettetéseken. Ez idén sem történt másként, a szegedi országos verseny legjobb diákvállalkozása címet a Játéktér Rt. nyerte el, és ezáltal debütálhatott Stockholmban is. A magyar delegáció 21 főből állt, a népes küldöttség játéktér-esek, tanárok és még 3 szerencsés 11.-es diák alkotta (köztük én is).

A versenyen 33 ország legjobb diákvállalkozásai képviselték magukat. Fantasztikus érzés volt ennyi kreatív és sikeres emberrel találkozni. Rengeteg ötletes, hasznos és néha mókás termékkel találkoztunk. A magyar küldöttség véleménye alapján egy top 3-as listát állítottam össze a legnépszerűbb termékekről:

1. Norvég, kipárnázott, sarokhidratáló zokni. A kérdés, hogy itt a zokni vagy a gyártók személye ragadták-e meg a magyar lányokat. Vagy esetleg mind a kettő? Mindenesetre a megkérdezettek legtöbbször ők jelölték az első helyre.

2. Egy szappan, melynek belsejében meglepetés rejlik. Az izraeliek ezzel próbálják ösztönözni a gyerekeket a rendszeres kézmosásra.

3. Kivehető táskabelső. Ez a termék hasznos a gyakran retikült cserélő hölgyeknek, hiszen egy mozdulattal megoldható a táskaváltás.

A verseny 3 fő megmérettetéséből épült fel: a vásár, ahol minden vállalkozás a standjánál mutatta be a termékét, a prezentációk, itt szóban ismertették profiljukat a cégek, a harmadik pedig a panel-interjú, melynek keretén belül a zsűri körbejárták a standokat, és kérdéseket tettek fel az achievereknek. Persze a kommunikáció angol nyelven zajlott.

Hihetetlen volt látni, hogy egy csapat milyen komoly üzleti ismerettel rendelkezik, akár egy „igazi” vállalat, komoly alapokkal. Meglepő volt továbbá egyes cégek magas profitja is. A zsűri-nek fontos értékelési szempont volt a környezettudatosság és a globalizációba való beilleszke-

dés, ezeknek a követelménynek is megfelelt a legtöbb vállalkozás.

Azt tapasztaltuk, hogy egészen más eséllyel indulnak az országok, ez meglátszik a Young órák számában és az indulótökében egyaránt. Míg Magyarországon 30.000 forint értékben lehet részvényeket eladni, vannak országok, ahol ennek az összegnek a többszörösével kezdenek a cégek.

A verseny mellett programokat szerveztek a nemzeteknek, többek között elmentünk a Gröna Lund nevezetű vidámparkba, megtekintettük a várost hajóról és az egész verseny fénypontjaként a stockholmi városházán részt vehettünk egy elbűvölő gálavacsorán.

Összességében úgy éreztem magam, mintha egy másik világba csöppentem volna, az üzleti élet eleganciájába és luxusába. Amire más 40-50 évig vár, az nekünk 17 évesen megadatott. Hatalmas élmény volt, és biztos vagyok benne, hogy nem csak nekem, hanem az egész küldöttségnek nagyon sokat adott ez a négy nap. Megismerhettük, hogy valóban milyen lehet a business life, szembesültünk a világ elvárásával az üzleti életben, egyszóval rengeteg tapasztalattal gazdagodtunk nem mindennapi körül-

mények között. Akármennyire is elcsépelten hangzik, de azt kell mondanom, hogy olyan élményekben volt részünk, amire soha nem gondoltunk, és örökre emlékezni fogunk, a fekete WC-papírtól a norvégok zokniján keresztül a luxus gálavacsoráig. Hajrá tizedikesek! Küzdjetek! Megéri.

Rikker Zsófia

Hatalmas köszönet Gáncs Zsuzsának a küldöttség nevében, aki az utazásunkat lehetővé tette!

Lebukott a tolvaj?

Biztosan mindenki emlékszik a tavalyi lopásügyekre, mikor meglehetősen sok pénz és értéktárgy tűnt el a diákoktól, főleg az öltözőkből. Azóta senki nem érezhette mobilját biztonságban testnevelésóra alatt, és a szekrényeket is gondosabban lakatolták le a tulajdonosaik. De az őszi szünet előtti utolsó hétfő eseményei után felcsillant a remény, hogy ennek az időszaknak hamarosan vége.

A harminc év körüli férfi tavaly úgy jutott be az épületbe, hogy az autósiskola után érdeklődött (akkor éppen nem indult új tanfolyam) nagyon makacsul, ami meglehetősen átlátszó volt, mert az iskolától 5 percre szintén található egy autósiskola. Nem volt hát túl sok indoka az épületben lézengeni. Akkor szép kis zsákmányt ejtett (és ki tudja, még hányszor sikerült neki). Idén is egy hasonló áлиндok-

kal próbálkozott, azzal, hogy tornatermet szeretne bérelni. Ez ugyanúgy bejöhethet volna, mint az előző alkalommal. De volt egy kis baj: Milner Angéla, az alapítványi ügyintéző, akinél próbálkozott, emlékezett az arcára, mely sokak leírása szerint nehezen eltéveszthető. Mint ahogy azt lapunknak megjegyezte: *„Ilyen pofával nem mennék kétszer ugyanoda lopni”*. Itt akár kolléganője-

vel el is szalaszthatták volna a *„manópofájú, 30 év körüli férfit”*, de megőrizték lélekjel-lenlétüket. Mindketten felismerték, és előzetes megbeszélés nélkül végrehajtották tervüket. Angéla egy pillanatig sem szem elől tévesztve felkísérte a tornaterembe, mintha mit sem sejtene, miközben kolléganője kihívta a rendőrséget. Ekkor felszólították a férfit, hogy várja be a biztos urakat, és bezárták az iskola kapuit. Nem tiltakozott különösebben. Ekkor már elég sokan felismerték, és kisebb tömeg bámulta *„feltűnés nélkül”* az eseményeket. Mikor a rendőrök kiértek, elkezdtek kikérdezni a gyanús

tagot. Kiderült, hogy az autósiskolás és tornaterem bérléses szövege egyaránt elég meredek, ugyanis munkásszállóban lakik sokadmagával, nem túl jó anyagi körülmények között (az viszont inkább elképzelhető, hogy plusz megélhetési forrásra szorul). Bekísérték a kapitányságra, leellenőrizték, de semmit sem lehetett rábizonyítani, ezért el is engedték. Tehát megúsza. Egyelőre. Az viszont elég valószínű, hogy nem mer többet itt próbálkozni.

Kocsubej Alexander

Kibérel vagy kirámol?

Bizonyára többen kerültünk már olyan helyzetbe, hogy eltűnt értékes holmink. Boszszankodtunk már mobil, kulcs, pénz, esetleg fontos papír elvesztése miatt. Ilyenkor sokan rálegyintünk, hogy hát majd kapok másikat. Sok esetben csak szétszórtságunk okozza azt, hogy eltűnik a holmink. Vannak azonban olyan esetek, amikor tényleg ellopják. Ezt azonban meg lehetne előzni, hogyha kicsit jobban ügyelnénk a dolgainkra. Horn Györggyel beszélgettem az iskolai lopásokról, ő a következőket ajánlja: Vannak saját szekrényeink, oda tegyük be a holmijainkat. Ne hagyjuk szét a folyosón, mert onnan könnyű ellopni. Mikor tesire megyünk, ne vigyük le az értékeinket, ha mégis levinnénk, vigyük be a tornaterembe. Hogy a jövőben megelőzhessük a tornaterem körüli lopásokat, a vezetőség azt tervezi, hogy csináltat egy ajtót a folyosó elejére, ami csak szünetben van nyitva. Így, ha valaki lopni akarna mialatt

órán vagyunk, csak a tornatermen áthaladva tudna bejutni, ez pedig biztos feltűnne valakinek.

Persze nem csak a tornateremben fordultak elő ilyen jellegű nagyobb lopások. Gyakori ez ünnepekkor is, mikor az egész iskola levonul az aulába, és őrizetlenül hagyott táskák maradnak az emeleten. Aki ilyenkor tervez lopást, az biztosra megy. Ezért a jövőben a kaput a rendezvények alatt bezárják, és ha még így is ellopnának valamit, csak AKG-s lehet az elkövető. *„De egyébként szerencsére mi itt bent nem vagyunk lopósak”* – állította Horn tanár úr. Az is nagy probléma, hogy a kisebb lopásokat nem jelentjük a titkárságon, így azokról nem tudnak, nem segíthetnek, nem készülhetnek fel egy esetleges nagyobb lopásra.

Biztos sokan hallottak már a pár héttel ezelőtti esetről. A szünet előtti utolsó hétfőn egy férfi jött be az AKG-ba azzal az ürüggyel, hogy tornatermet akar bérelni. Csakhogy a titkár-

ságon felismerték, és még pár diák is, mert már korábban feltehetőleg járt itt. Kihívták a rendőrséget, és a megérkezésükig bezárták a kaput. Ám a dolog nem volt ilyen egyszerű, mert a férfi ellen nem volt bizonyíték. Noha többen feltételezik, hogy több korábbi lopásért ő a felelős, ezúttal nem tudott elvinni semmit. De az is elképzelhető, hogy nincs is alapja a gyanúsításnak, és tényleg csak a terem bérlés érdekelte a tornateremmel kapcsolatban, és nem az ott hagyott holmik. Azonban akár bűnös volt ez az ember, akár nem, az eset többeket is kínosan érintett. Mint ahogy ez Horn tanár urat is igen kellemetlen és nyomasztó helyzetbe sodorta, amíg váraкоztak a rendőrségre, hiszen nem volt biztos, hogy tényleg a valódi tettest kapták el. Tudomásunk szerint a férfi ellen nem indult eljárás, de reméljük, így is elment a kedve a további „akcióktól” az AKG-ban. Persze azért nem kell ezt úgy értelmezni, hogy az AKG egy

veszélyes, gyakori lopásokkal teli hely, hiszen nem fordul elő gyakran, ezt az adatok is alátámaszthatják – évente kb. 1-2 nagyobb lopás történik. Horn tanár úr szerint: *„Az AKG alapvetően nyugodt hely.”* Viszont sosem árt vigyázni! Ki tudja, mikor kerülhetünk ilyen helyzetbe.

Horváth Csenge

Tavaly kezdtünk el foglalkozni az iskolai lopásokkal, a témára következő számunkban ismét visszatérünk.

Hola, Salut, Guten Tag!

A 11. évfolyam kisiskolájába belépve úgy érzi az ember, mintha egy több nemzetiségből álló társaságba kerülne. Az emberek, néha katalizátorként tanulva, „összevissza” beszélnek francia, német és spanyol nyelven. Ez nem meglepő, mivel idén a 11. évfolyamosoknak (elsőként a hétosztályos gimiben) nyelvi évük van. Cikkemben az érintett diákok és tanárok véleményét és saját tapasztalataimat írom le.

A nyelvi év nem egy szokványos év. De vajon hogyan lehetne definiálni? Ennek megválaszolásában az interjúalanyaim segítettek, akiket megkértem, hogy illessék egy jelzővel ezt az évet. A leggyakrabban elhangzott szavak a következők voltak: hasznos, nehéz, szuper, izgalmas, sehr gut, estupendamente. Szóval ez mindenképp számára egy kihívás, ami élvezetes is lehet. De mielőtt még elveszünk a részletekben, elmondom a kevésbé jártas egyénnek a mi kis speciális évünk lényegét.

Három nyelv közül (francia, német, spanyol) választhattunk, melyeket viszonylag nagy dózissal sajátítunk el, heti 18 órában. A választott nyelv mellett angol, média és tesióráink vannak. Minden nap kettőkor végzünk, ami az előző évekhez képest idillinek nevezhető. A korai befejezésnek ára van, napi 3-4 óra tanulás az ajánlott otthoni erőbefektetés. Bár a megkérdezettek elmondása alapján ezt az elvárást nem csak nekem nem sikerül minden nap teljesítenem... Remélem, ebből senki nem

olvassa azt ki, hogy sikkes dolog nem tanulni, mert igenis fontos, csak nem mindig jut rá elegendő idő.

Az otthoni felkészülésen kívül az iskolában is lehetőségünk nyílik a gyakorlásra. Heti 3 alkalommal tanulószoba működik, ahol együtt, nyelvtanárok segítségével készülhetünk. Amellett, hogy izgalmas ilyen rendszerben nyelvet tanulni, féltő, hogy bizonyos idő után monotonná válik nap mint nap ekkora intenzitással, egy témával foglalkozni.

Ennek elkerüléséért kb. 2 havonta kreatív hetek keretén belül szórakoztatóbb formában, lazább keretek között foglalkozunk a választott nyelvvvel. Ez olyan, mint egy kisépocha, egy héti tart a reggeli, 80 perces órában.

Természetesen a sok munkának és az erőfeszítéseknek eredménye is lesz, vagyis az év célja, hogy júniusra a tanulók tudása az A2-B1-es típusú nyelvvizsgaszintet elérje. A diákok közül többen szkeptikusak ezzel kapcsolatban, de sokan úgy gondolják, hogy sikerülhet, és a

rengeteg tanulás célt ér. A tanárok véleménye szerint sem fogja mindenki ezen a szinten elsajátítani a választott nyelvet. Lesznek, akik lemaradnak, de a jobbaknak a középfokú nyelvvizsga is sikerülhet.

A megkérdezett évfolyamtársaim jelentős része úgy gondolja, csak rajtunk múlik, hogy mennyire vagyunk sikeresek. Ha eleget tanulunk és élünk a lehetőségekkel, pl. igénybe vesszük a tanulószobát, nincsenek akadályok. A tanárok is hasonló véleményen vannak. Szerintük a rendszeresség és az ismétlés a két legfontosabb

dolog. A nyelvtanulás sok apró lépésből épül fel, többet ér, ha mindennap tanulunk egy kicsit, mint ha ritkábban, de több időt szánunk erre a kimerítően hasznos tevékenységre. Szóval itt nem elég reménykedni vagy a szerencsében bízni, egy kicsit több kell...

Összességében azt tapasztaltam, hogy az évfolyamtársaim és a tanárok hasonlóképpen gondolkodnak a témáról. A többség szerint ez egy hatalmas kihívás, amiért érdemes küzdeni. „Az erő legyen velünk!”

Rikker Zsófia

Tippek a nyelvtanuláshoz

A tanulás könnyítése vagy izgalmasabbá tételének érdekében összegyűjtöttem különleges, néha extrém, de mindenképp hasznos módszereket és technikákat.

A szavak tanulását megkönnyítésére:

A szavak leírása kis cetlikre, az egyik oldalon magyarul a másikon pedig, az idegen nyelven. Praktikus, mert a már elsajátított szavakat kivehetjük a többi közül, és egyre kevesebb marad a dobozban.

Szavak felmondása diktafonra, majd visszahallgatás.

Ismeretlen szavak és kifejezések ragasztása a lakás minden pontjára. Itt minden elképzelhető, már bevált a szekrény és a WC-ajtó igénybevétele.

A különböző nemű főnevek jelölése más-más színekkel.

Ezek a praktikák egyesek tanulását megkönnyítik, próbáljátok meg ti is, hátha nálatok is beválnak.

A gyilkos nyomoz

Olyan magyar filmet láttam, hogy simán elmenne amerikai kriminek. A magyarok kitettek magukért, a *Nyomozó* című film szerintem megérett egy szép kis kasszasikerre. Azonkívül remekül eltalálták a borongós, esős nagyvárosi hangulatot, ahogy egy ilyen jellegű filmhez dukál.

A főszereplő, Malkáv Tibor (Anger Zsolt), egy igen magának való ember. Ráadásul még kórboncnok is, ezért több halottat lát naponta, mint élőt, jobban meg is szokta a társaságukat. Idős édesanyja az egyetlen, aki az élők közül kapcsolatban áll vele, nem számítva a pincéernőt, akivel néhanapján szótlanul elmegy moziba. Így mikor az anyuka halálos beteg lesz, és nincs pénz a műtétére, Malkáv úr bármit megtenne, hogy előteremtse a költségeket. Bármit. Egy furcsa alak, aki a semmiből tűnik elő, megbizsa azzal, hogy öljön meg egy

embert, és lazán átnyújt 5 milliónyi készpénzt egy kiscicás zacskóban, előlegnek. Malkáv megteszi. Ám mikor levelet kap az áldozattól, mely egy nappal a gyilkosság után érkezik meg, kiderül, hogy nem véletlenül vele ölették meg, és hogy talán ezt mégsem kellett volna. Ezért, a szociális képességeket teljesen nélkülöző, ám igen jó megfigyelőképességgel, logikával és hidegvérrel rendelkező gyilkos a saját szakállára nyomozni kezd az áldozat után. A hazai felhozatalhoz képest igen gazdag képi világgal rendelkező filmnek még

a zenéje is nagyon ott van. Az elejétől a végéig ugyanazt a kissé rekviemszerű, búskomor, halk hangsort vezeti végig, de olykor új motívumok is adódnak hozzá. A megszokott detektívfilmek sorából nemcsak a nyomozó és a gyilkos személyének azonossága valamint furcsaságai emelik ki, hanem az, hogy rengetegszer képileg is megjelenítik a (valljuk be, nem egészen normális) boncmester gondolatvilágát és fantazmagóriáit is, mint például egy festett kép megelevenedése vagy egy előadóterem, melybe az esethez kapcsolódó, akár azzal a legapróbb összefüggésbe hozható személyt beleképzeli Malkáv, és beszélget velük. Csak egy dolgot hiányoltam a filmből: egy jó befejezést. Mindenesetre én ezt egy nagyon jó filmnek találok, és ajánlom mindenkinek, akiket

érdekelnek a krimik, még ha egyébként nem is szokta szeretni a magyar filmeket.

Kocsubej Alexander

A nyomozó (2008, 107 perc)

Rendezte: Gigor Attila

Szereplők: Anger Zsolt,

Rezes Judit, Terhes Sándor

Lázadó lelkek

A következőkben a *Code Geass: Hangyaku no Lelouch* című rajzfilmet fogom bemutatni. Ez egy japán animációs rajzfilm, tehát nem feltétlenül a fiatalabb korosztályt célozza meg, de Japánban népszerűsége az egekben szárnyal (forrás: myanimelist.com), így úgy döntöttem, bemutatom.

Mit érdemes tudni egy olyan rajzfilmről, mint a *Code Geass*? Azt hiszem, nem illik olyat mondani egy rajzfilmre, hogy „kultmű”. Főleg, hogy stílusa miatt szerintem nem is lehet kultmű. Fogalmazzunk úgy, hogy ez a rajzfilm taroló népszerűségnek örvendő mostanság a rajongók körében. Számadatok? Vannak. Jelenleg a legnézettebb sorozatnak számít Japánban, és a minden idők legjobb japán rajzfilmje listán pedig hatodik. Pár hete beszerezhettem ezt a sorozatot, és már az első pár résznél beugrott valami – mintha valaki ezt a morális kérdést feldolgozta volna már (ld. lejjebb).

Na de miről is szól a sorozat? A Brit Birodalom nagy hatalomra tesz szert, és az egész világot az irányítása alatt tartja, így Japánt is. Mivel a Hiroshima témát még mindig nem tudtuk kiheverni (lásd még *Akira*), ezért ez egy jó indítás. A japánok egy gettószerűségben élhetnek már csak, amíg nem mennek el a hivatalba, hogy úgynevezett „tiszteletbeli britek” legyenek. Japánok? Nem, 11-ek. Ugyanis a gettót elnevezték Area 11-nek, és erről kapták az új nevüket.

Főszereplőnk, Lelouch, egy félig brit, félig japán gyerek, akinek szerencsétlen testvérét megvakították, így Lelouch arra teszi fel az életét kiskgyerekként, hogy megdöntse a Brit Birodalmat, hogy a testvére egy jobb országban tudjon élni. Hét évvel a háború után azonban elfelejti a dolgot, ekkor viszont szerencsétlenül belekeveredik egy terrorista akcióba. Így kerül elő a második fontos szereplő, C.C., aki egy mérgező füstbombának vélt valamiből bukkan elő. Életveszélyben van Lelouch, és ekkor C.C. telepatikus módon közli vele, hogy élnie kell, mert van célja. Ad neki egy különleges képességet, a Geasst. A Geass egy nagyon primitív dolog: ha bele néz Lelouch az ember szemébe, és azt mondja: „hozd ide a holnapi matekdolgozat kérdéseit!”, akkor megteszi. Lelouch gyorsan rájön, hogy ezzel az erővel megdöntheti a Brit Birodalmat, így egy terroristacsoport irányítását veszi a kezébe, ő lesz Zero, a terroristacsoport neve pedig A Sötét Lovagok Rendje (Order of the Black Knights).

A dolgok még tovább is fajulnak, mint például Tokió teljes

lerombolása, királyok meggyilkolása. Ha érdekel, keress rá az interneten, mert ez egy olyan sorozat, amit tudok ajánlani. A *Code Geass* történetén sokat gondolkoztam, felmerült bennem, hogy a *Death Note* című rajzfilm (amiből már bemutatták az élőszereplős filmet Magyarországon) történetén alapszik, amiben gyakorlatilag ugyanez az alaphelyzet. Light (Kira), szeretné megváltoztatni a világot, hogy ne legyen bűnözés, és ehhez használja a *Death Note*-ot, amibe ha valakinek a nevét beírják, meghal. Egy cél és egy különleges tárgy. Azt mondom mégis, hogy ez nem

másolás. Nemes egyszerűséggel azért, mert a CLAMP fémjelzte ezt az animét. Azt mondom, hogy olyan művek után, mint a *Chobits*, és a rengeteg CLAMP képregény után nem vetemednének ilyesmire. Főleg, hogy a történet kibontakozása végül teljesen más. Nézzétek meg. Mondjuk, csak az, akit érdekelnek az ilyesmit.

Halpern Bence

*Code Geass:
Hangyaku no Lelouch
(Kôdo giasu: Hangyaku no
rurûshu, 2006-2007)
Rendező: Goro Taniguchi*

Japán szavak kiejtése

A rendkívül bonyolult japán szavak kiejtése problémát okozhat mindenkinek. Ezért írtam egy gyorstalpalót – mit és hogyan:

A legelterjedtebb írás az ún. Hepburn-féle átírás (közismertebb nevén romanji), ami a japán hangokat lefordítja latin betűkre. Így lesz a bonyolult karakterekből tsu, ki, mi, no.

S és SH: Gyakorta keverik. Az *s* a magyar abc *sz* betűjének felel meg, előfordul, hogy *z*-nek ejtjük: *Sakura* – *Szakura*, *Soichiro* – *Szoicsiró*. Az *sh* pedig a magyar abc *s* betűje: *Shagukan no Shana* – *Sagukan no Sana*.

J és Y: A *j* a *dzs* és az *y* a *j*. *Shoujo* – *Sódzso*, *Yagami* – *Jagami*, *Yuji* – *Judzsi*

OU: O-nak ejtjük. Általános hiba, hogy „*shojónak*” írják, nem szerencsés, a „*shoujo*” jobb.

TS: C-nek ejtjük. *Tsukasa*, *Tsubasa*, *Tsunami*, *Katsuna* – *Cukasza*, *Cubasza*, *Cunami*, *Kacuna*

W: V-nek ejtjük.

CH: Cs-nek ejtendő. *Tsukasa-chan* – *Cukasza-csan*.

Így pár cím elolvasása se okoz gondot már, ugye? Csak ismétlőssük, mint egy nyelvtörőt! *Bokosatsu Tenshi Dokuro-chan*, *Mangetsu wo Sagashite*, *Zero no Tsukaima Futatsuku no Kishi*.

A Comedy Central Magyarországon

Néhány hónapja egy új tévécsatorna érkezett Magyarországra, a Comedy Central. Ahogy arra a nevéből is lehet következtetni, a csatorna műsora vígjátékokból, humoros sorozatokból áll, aminek köszönhetően nemcsak rengeteg új színészt, humoristát ismerhetünk meg, hanem rengeteg rég látott hazai előadás köszönhet vissza ránk.

Lássuk, mi is vár minket, kezdjük a magyar műsorokkal. A jól ismert Bagi-Nacsa páros közös produkciói, a *Banánhéj* és *Médiacápa* sokak „nagy öröme” ismét visszakerül a tévéképernyőkre, illetve a szintén szánalmas kategóriába sorolható *Irgy Hónaljmirigy Show*-parádét is levetítik itt. Ezekon felül magyar fronton a közkedvelt *Beugró* korábbi adásai, a *L'art pour L'art* szintársulat műsora, a *Nooormális* és a Comedy Central saját szkeccs-sorozata, a *Magyarok az űrben* található meg. Nagy meglepetésemre sok a brit sorozat. Ezek közé tartozik például *A hivatal*, (megjegyzés: ez alapján készült az amerikai verziója a sorozatnak, a *Viasat 3-on* futó *Office*), amely dokumentumfilm-

szerűen mutatja be egy iroda eseményeit, az óriási ismeretségnek örvendő *Mr. Bean* és a *Waczak szálló*, egy több mint 30 éves sorozat, amely magától értetődően egy hotelről és a benne zajló történekekről szól. Amerikai műsorok szép számmal vannak jelen ezen a csatormán. Az ismertebb sorozatok (*A Simpson család*, *South Park*) mellett sok új produkció bemutatkozik. Ilyen például a *Family Guy*, amely egy Rhode Island-i család zűrös mindennapjairól szóló rajzfilmsorozat, *A nevem Earl*, amelyben a főszereplő, Earl, miután a tévében hallott a karmáról, összeírja rossz tetteit (összesen több mint 200-at talál), és epizódról epizódra megpróbálja jóvá tenni őket, az *Így jár-*

tam anyáttal, amely 2025-ben kezdődik, és benne Ted 20 évre visszamenőleg elmeséli gyermekeinek, hogy is ismerte meg édesanyjukat (hasonló történettel idén a mozik játszottak egy filmet, a *Mindenképpen talánt*). Ezek mellett még a Comedy Central amerikai verziójának két legnépszerűbb műsora, a *The Daily Show* és a *The Colbert Report* is helyet kapott a csatormán, így hetente egy részt feliratosan nézhetnek azok, akiket valamennyire érdekel Amerika (és elsősorban a politikai helyzete), de a nyers adatok helyett humoros, könnyed formában tájékozódhatnak róla legszívesebben. Amúgy mindkét műsor ismerős lehet egyeseknek. A *The Daily Show*-t már adta itthon a CNN, és a műsorvezetője volt idén az Oscar-gála házigazdája és a *The Colbert Report* műsorvezetője nyerte meg két éve a nemrég átadott Megyeri híd névadási verse-

A nevem Earl

nyét.

Részemről én biztos nézni fogom ezt a csatornát, mivel azok a sorozatok, amelyekből egy-egy részt már láttam, mind tetszettek, és többi produkció is érdekel. Ha neked is felkeltette az érdeklődésed, a T-Kábelnél már elérhető a csatorna, úgyhogy ha előfizető vagy, nyugodtan érdeklődj.

Vass Kata

Holtak csarnokában

Nemrég egy érdekes plakát ragadta meg a tekintetem. Egy láthatóan félig megnyúzott emberi test szerepelt rajta fekete háttérrel. Valóban nem mindennapi eszközzel ismerteti testünk belső titkait a *Bodies* kiállítás, ezért is döntöttem úgy, hogy ezt látnom kell.

Borsos árat fizettem a belépőjegyért a VAM Design Centerbe, de az igen fejlett (és jócskán túlbonyolított) beléptetőrendszerből ítélve úgy gondoltam, van miért elkémiük a pénzt. Eleinte azt hittem, hogy a kiállítás valami igen bizarr művészetet igyekszik bemutatni a testek segítségével, de már az előtérbe kitett hatalmas ismeretterjesztő plakátok alapján hamar rájöttem, hogy valójában egy ijesztően élethű anatómiai tanulmányt állítottak fel. Maguk a testek egy alagsori helyiségben voltak, valószínűleg a fény-és porérzékenyséjük miatt. Már a lépcsőlejáró előtt furcsa, kellemetlen szag csapta meg az orromat, ami (remélem) a preparáló szer és nem a preparátumok szaga volt. A terem sötét volt, csak a testek voltak bevilágítva. Az első kiállítótérben a plakátokról is jól ismert, izmokig lehántott állapotban voltak a rokon-szenves kínai kollégák (merthogy azok, hol máshol engedélyezték volna ezt, mint Kínában?), változa-

tos pózokban, különböző izomkötegeiket megfeszítve. Mindenhol részletesen el volt magyarázva, hogy az adott szövetréteg éppen micsoda, milyen vastag, és miben játszik szerepet. Habár a vöröslő zombihordára emlékeztető ember-tömeg kissé ijesztőnek tűnhet egyes érzékenyebb lelkületű személyek számára, ez még mindig csak reneszánsz festészet volt ahhoz képest, ami ezután következett. Ugyanis a következő helyiség tele volt preparált belső szervekkel, amik között megfeketedett tüdőgarnitúrák és igen rossz állapotban lévő szárított szívek figyelmeltették a népet a dohányzás és az alkohol kétségtelesen káros hatásaira. Nem akarom lelőni a kiállítás összes poénját, aki kedvet kaphatott, az ennyiből is megtette, a többiek pedig nyilván nem szeretnék viszontlátni az iskolai menza amúgy is meglehetősen nehezen legyűrt ebédjét. Annyit azért még mondanék, hogy volt pár dolog, ami még az én edzett gyom-

romnak is kihívást jelentett. Vegyük csak példának a bugyborékoló folyadékban lebegő, különböző fejlődési állomásokban lévő, sokszor félig átlátszó embriókat, vagy azt a kissé kínos helyzetet, mikor távozássomkor az információs pultnál álló lány igen kedves mosollyal próbált meg rávenni, hogy ugyan, fogjam már meg a kezében tartott fél AGYAT, amit végül nem utasíthatam vissza (utána 5 percbe telt lemosni a kezemről a preparátum miázmás szagát). A sok furcsaság ellenére kár lett volna kihagyni a kiállítást, különleges élmény volt,

és érdekes volt látni, hogy hogyan nézek ki belülről, részekre bontva. December 31-ig látható Magyarországon, van még időtök megnézni. Mindenkinek ajánlom, akit érdekel az orvostudomány, vagy kissé morbid (vagy legalább erős a gyomra), esetleg csak érdeklí, hogy mi mozgatja földi porhüvelyét.

Kocsubej Alexander

Bodies - A kiállítás
VAM Design Center,
VI. Király utca 26.
Minden nap 10-20 óráig

Cirkuszoló

Pintér Áronnal, akiről most írni fogok, egy iskolába jártam. Egy házban lakunk, így átmehettünk egymáshoz, nagyon jó barátok voltunk. Amikor nála voltam, sokszor játszottunk cirkuszosat. Akkor az még csak egy komolytalan játék volt, az alsós kisgyerekek szórakozása, de most már ez a cirkuszos játék a valóságban játszódik le.

Vidáman mentem le a lépcsőházban, hogy de jó, hogy találkozhatok vele, már olyan régen beszélgettünk. Áron kedvesen fogadott. A szobájába lépve láttam, hogy cirkuszos eszközeinek, buzogányainak, kalapjainak készlete jócskán gyarapodott az előző évekhez képest. Leültem az ágyán, és elkezdtük az interjút.

Mint minden kisgyereket, Áront is sokszor vitték a szülei cirkuszba. Akkor még félt a gyerekeket hívogató, színesen kifestett nevető vagy épp szomorú bohócoktól. Első osztályos volt, amikor a cirkusz egyik előadása magával ragadta, és később már csodálattal tekintett erre a világra.

2006 nyarán Áron elment egy cirkusztáborba, és ott ajánlották fel neki – látván tehetségét –, hogy menjen el az artistaképzőbe. Így már abban az évben, 12 éves korában felvételizett oda. Komoly követelményeknek kellett megfelelnie ahhoz, hogy nagyon sok gyerek közül bejuthasson a Baross Imre Artistaképző Szakközépiskola és Szakiskolába. Kézen és fejen kellett állnia, húzódzkodás volt, lábemelés és kötélmászás, mi több, még spárgába is le kellett mennie. Ide általában hajlékony, tornára járó gyerekek jönnek felvételizni ötödikes korukban. Áron bohócnak

tanul szorgalmasan, az ő különös világuk fogta meg őt. Előadásait hetekig tanulják, nagyon sokszor gyakorolnak, próbálnak. Fellépései előtt izgulni szokott egy kicsit, de a színpadon teljesen feloldódik. Fellépő ruháikat saját varrodákban készítik, az előadáshoz illően minden összepasszol, a jelmezek, a kellékek színei és a zene. Az előadásokat tanáraikkal együtt szokták kitárolni, az ötlet származhat a diákoktól, de a koreográfiát mindig az oktató tanítja be. Áronnak nagyon nehéz egyeztetnie az iskolát az artistaképzővel, mivel művészeti tagozatra jár, és ez azt jelenti, hogy délután is számos órája van. Sietnie kell az artistaképzőbe, néha még el is késik az órák elejéről. Az előkészítősöknek 6 fajta órára kell járniuk: táncra, színészmesterségre, pantomimra, akrobatikára, függőszerre és zsonglór órára. Egy nap négy órájuk van. Negyediktől nyolcadik osztályos korig előkészítőre járnak, és gimnáziumi éveikben már szakosodnak, azaz kiválasztják azt a mesterséget, amik szeretnének lenni. Sokan bohócnak, zsonglórnek, föld- vagy légtornásznak tanulnak. Neki jövőre kell szakosodnia, és mint már említettem, a bohóc szakmát fogja tanulni. Tanárai

nagyon szigorúak, főleg mert februárban lesz a szakosító vizsgája.

Otthon is sokat szokott gyakorolni, tud zsonglórködni, buzogányt, karikat és labdát használni, sőt még egykerekezni is, amit egy fél év alatt tanult meg. Sokszor mentek már fellépni, többek között áruházak születésnapjaira, önkormányzatokhoz és még számos más helyre is.

Nyáron felléptek a Kapolcson megrendezett Bűvészeti napokon is, előadásukat én is megnéztem, egyszerűen lenyűgözött, amit ott láttam. Nagyon merésznek kell ott lenni, és rendkívül ügyesnek és tehetségesnek is. Áronnak is nagy élmény volt ez a fellépéssorozat, mert egy hétig lakókocsikban laktak, cirkuszi sátorban léptek fel és minden nap rengeteg ember nézte meg az előadásukat. Szerintem azt is igen fontos megemlíteni, hogy a végzősökkel lépett a porondra, mint egyetlen

előkészítő diák. A Cirkuszfesztiválon is részt vettek.

Szülei mindenben támogatják őt, még ha az elején nem is tetszett az ötlet nekik, hogy Áron a cirkuszban dolgozzon. Magyarországról számos híres artista ismert, a világhírű Cirque du Soleil előadásaiban is nagyon sok magyar szerepel. Áron kedvencei ennek a társulatnak az előadásai. Elárulta nekem azt is, hogy az állatokat nem kínozzák a cirkuszokban, hanem azokat a feladatokat végeztetik el velük, amelyekre ők képesek, amiket ők meg tudnak csinálni, s ezt ők játéknak veszik.

Áron a nehéz artistaképző mellett még trombitálni is tanul. Úgy gondolom, még nagyon sokra viszi az életben. Remélem, még több fellépését láthatom, mint világhírű bohócé.

Varga Dóra

Sz agolni az ibolyát

Ha az elmúlt időben hétfő esténként bekapcsolódtatok a Viasat 3 műsorába, akkor minden bizonnyal már láthattátok ezt a kritikuskedvenc tévésorozatot. Ha viszont mégsem, soha nem késő csatlakozni a sorozat nézői közé.

Halottnak a csók. Ez a címe a Viasat 3 új sorozatának, amely 2007-es bemutatása óta belopta magát a kritikusok és a nézők szívébe is. Alapjában véve a sorozat egy fiúról, Nedről szól, aki fel tudja támasztani a halottakat – első érintésére újra életre kelnek, második érintésére ismét alulról szagolják az ibolyát, ezáltal véglegesen. Hogy tovább bonyolódjon a történet, ha 60 másodpercen belül nem történik meg a második érintés, akkor az újraéledt személy helyett másnak kell meghalnia (viszont ettől még érvényben marad az, hogy a második érintés visszaküld az elhunytak sorába). Hogy mégis mitől lesz ennyire szerethető ez a széria? Nagyon mesészerűvé vará-

zstolták a készítők, akik közül Bryan Fullert (*Haláli hullák, Hősök* egyes epizódjai) érdemes megemlíteni. A színeket felerősítették, a jelmezeket, díszleteket megbolondították, a képi világot egyedivé varázsolták. Ha már itt tartunk, lássuk a szereplőket: Ned, a már korábban említett, különleges képességgel rendelkező pite-készítő; *Charlotte Charles* avagy *Chuck*, Ned gyermekkori szerelme, akit egy hajóúton meggyilkoltak, ám Ned újraélesztette őt, *Emerson Cod*, Ned titkának őrzője, aki hallgatásáért cserébe Ned képességeit felhasználva halottak meggyilkolási körülményeit deríti fel, majd begyűjti és megosztja Neddel a pénzüjalmat, *Olive*

Snook, Ned pitesütődjében dolgozó pincérmő, aki reménytelenül szerelmes főnökébe; *Vivian* és *Lily Charles*, *Chuck* nagynénjei, akik egykor híres szinkronszínészek voltak, és később ők nevezték fel Chuckot. Összességben, ha szerettek krimiket, drámákat, vígjátékokat és romantikus sorozatokat nézni,

ebben az Emmy-díjas műsorban mindezt megkaphatjátok egyben, és garantáltan szórakoztató kikapcsolódásban lesz részetek.

Vass Kata

Halottnak a csók (Pushin Daisies)
Viasat 3, hétfő 22 óra

Krízis – az űrlények támadnak

Az alábbiakban a *Crytek* (a *Far Cry* játék fejlesztői) általam nagy-szerűnek vélt PC-s játékaról, a *Crysis*ről lesz szó. Aktualitását az jelenti, hogy szeptemberben megjelent a játék kiegészítője, a *Crysis Warhead*. Cikkem végén kiderül, hogy milyen jó játék ez, de még a legnagyobb játékokba is csúszhat pár banális hiba, amiket egy kis odafigyeléssel egy nap alatt kijavíthattak volna.

Vegyünk egy olyan játékfejlesztési technológiát, ami talán csak a *Crytek*re (vagy még az *Epic Games*re) jellemző, keverjünk hozzá *First Person Shooter* (FPS) filínget (azaz egy olyan szimulátort, amivel úgy érezheted, hogy te lövöldözöl), majd találjuk futurisztikus témákkal és olyan ínycsiklandozó dolgokkal, mint a Vista-kompatibilitás. Ez a *Crysis* röviden.

Grafikailag a játék megközelíti a mai játékfejlesztési technológiák csúcát. Különösebb grafikai hiba nincs is benne, eltekintve a többjátékos mód csúnya húzásától (konkrétan, hogy szagat, pedig elég kemény vasam van). Szerintem nem jó megoldás a legjobb képi beállításokkal futtatni a *Crysis*t, mivel akármilyen videokártyád van, többjátékos módban szagatni fog erősen. Ha már képi látvány, beszéljünk egy kicsit a játék borítójáról is, ami szerintem

nagyon jól el lett találva. Tükrözi, hogy mit várhatunk, láthatunk jövőbeli technológiát, ködöt, trópusi szigetet és egy földönkívüli kultúrát.

A *Crysis* története remekül el van találva. Nagyon sok embert hallottam már arról beszélni, hogy milyen rossz a *Crysis*, csak a grafika jó, története nincs is (bár nem tudom, mióta híresek az FPS játékok arról, hogy remek történeti világuk van). Szerintem a karakterek jelleme, mindene megfelelően van kidolgozva egy FPS játékhoz képest. Főleg, hogy jelenleg az FPS játékok háromnegyede második világháborús. Dióhéjban a történet arról szól, hogy 2020-ban egy szigetre hatalmas meteorit zuhan, ezt egy amerikai kutatócsoport szeretné megvizsgálni közelebbről, ami a koreaiaknak nem tetszik. A konfliktus máris történelmi alapon ad okot a lövöldözésre. Persze később kiderül, mi

van abban a meteoritban: földönkívüli kultúra.

CryEngine2, ez a neve annak a grafikus játékmotornak, amivel a *Crysis*t készítették. Beszéljünk kicsit a játék legbámulatosabb részéről, a fizikáról. Persze, mint minden játékban, itt is vannak kisebb hibák, de vannak egészen bámulatos dolgok is. Belelövök a fába párszor, és az pont abban a pontban fog kidőlni, ahol belelöttem. Esőben tárgyakról lefolyó víz, leomló hegy, miközben a hegy gyomrába kell mennünk. A *CryEngine2* mérföldkő a játékkészítésben.

Különösen elkápráztatott a játékban az iszonyú jó hangulata. Beültsz a kocsiba, felpattansz a tetejére, és menekülés közben, amíg vezetik az alattad lévő autót, lönöd kell az űrlényekre.

Azonban ennek a játéknak van egy olyan tulajdonsága, amit nem tudok mire vélni, ez pedig a játék nehézsége. Rólam tudni kell, hogy amatőr vagyok abban, hogy egy játékot végig tudjak vinni. Ilyenkor szoktam néha-néha csaló kódokat bevetni a nem túl fair dolgok ellen. Tehát könnyű fokozat, rendben. Már a második pályán ideges leszek, a végére feladom, és jöhet a csaló kód. Oké, hogy nekem nanoruhám van – ez az az új szerkezet, amivel olyan erős vagyok, mint öt ember –, de akkor se 60 ember lőjön engem. A játék nehézsége a nehéz és a lehetetlen közé skálázható. A játék befejezése „epikusnak” mondható, és ez egyben kiábrándító. Vissza kell mennünk a szigetre legyőzni a földönkívülieket, és ez a játék vége.

Pro: remek grafika, futurisztikus, kidolgozott történet (FPS játékokhoz képest), versenyképes 3D engine.
Kontra: banális hibák (irányítás, fizikai csodák), nem skálázható megfelelően könnyűre a nehézsége.

Halpern Bence

Within Temptation

Szegeden fellépett a Within Temptation a SZIN fesztiválon (Szege-di Ifjúsági Napok). Mivel én nagy örömömre ott lehettem, most erről a nagyszerű koncertről fogok írni.

Már alig vártam, hogy eljőjön ez a nap, de mikor arra került a sor, hogy én és a barátnőm útra keljünk és lemenjünk Szegedre, bevallom őszintén, egy kicsit fáradt voltam, tekintve, hogy mikor hazaértem a táborból, már rögtön indultam is. De hát megérte. Mikor megérkeztünk Szegedre, először nem igazán találtuk, hogy hol kell lemenni a fesztiválhoz, úgyhogy követtünk pár embert. A bejutás után megkerestük a nagyszínpadot, ahol még Depresszió ment, úgyhogy nem is mentünk túl közel. És mikor az énekes arra kért mindenkit, hogy zúzzunk együtt, és csak mi álltunk unott fejjel, egy kicsit ferde szemmel néztek ránk, de se baj. Aztán két ráadás után vége lett a koncertnek, és mi elindultunk a színpad felé, de már így is csak a negyedik sorba tudtunk állni. Öt perc leforgása alatt annyi ember lett, hogy meg sem bírtunk mozdulni. Eközben én végig azon nyavalyogtam, hogy nem az első sorban állunk. Nagy örömömre aztán valahogy sikerült a harmadik sorba fűrnünk magunkat. Hirtelen valaki felsikított, ezzel a szívrohamot hozta rám, és még jó pár emberre. Majd elkezdtek

azt sikítani, hogy Robert (ő az egyik gitáros). Igaz, hogy én nem láttam semmit, de azért sikítottam. Majd a háttérben megjelent az együttes jele, és elkezdődött a koncert. Mindenki ugrált és visított. Lehet, hogy ez ciki, de ennyi idő után nem nagyon tudom, hogy mi volt a nyitó szám, de mintha a Jillian lett volna. Sajnos még a harmadik sorból sem láttam annyit, mint amennyit szerettem volna (160 cm vagyok), főleg ha azt nézzük, hogy előtttem egy két méteres pasi állt, és mellettem egy csajszi egyfolytában fejbe vágott. Az egyik szám közben (már nem tudom, hogy melyik volt az) Sharon (az énekesnő) észrevett, és amikor nyújtottam a kezem, ő is nyújtotta az övét, és rám mosolygott. Nagyon tetszett, hogy az egész koncert alatt mindegyik tag mosolygott, és látszott rajtuk, hogy élvezik, amit csinálnak. Egyszer csak azt vettem észre, hogy valaki oldalba lökött. Már éppen fordultam volna el, hogy beolvassak a mellettem lévő csajnak, aki mindig fejbe vágott, de ekkor láttam, hogy verekedés tört ki mellettem. Egy elég brutál fejű pasi verekedett a fejbévágós csaj

pasijával, és mindenkit löktek arrébb, nem kis erővel. Mint ahogy később kiderült, a csaj pasija a csaj volt pasijával verekedett a csajért. Mikor már harmadjára löktek majdnem fel, belekapaszkodtam az előttem álló pasi pulcsijába. Ekkor szerencsére jöttek a biztonságiak, és elvitték a brutál fejű pasit. Én meg bocsánatot kértem az előttem lévőőtől, hogy egy kicsit megtéptem a ruháját, mikor se szó se beszéd, elkapta a csuklóm, és maga elé rántott. Tehát így kerültem a második sorba, ahonnan már tökéletesen láttam. Lassan ez a koncert is elérkezett a végéhez. Az utolsó szám az Ice Queen volt. Erre tisztán emlékszem, mert nekünk kellett énekelni az elején. Nem mintha idáig nem énekeltünk volna végig (én személy szerint másnap alig bírtam megszólalni), de most Sharon nélkül kellett. Az mondjuk nagyon vicces volt, amikor pasik próbálták utánozni Sharon hangját. Egyébként a koncerten még eljátszották a Memoriest, a Stand My Groundot, az Angelst, a What Have You Done-t, és az All I Need is volt, ha jól emlékszem, de még volt több szám is, csak ezek biztosak. Mikor elkezdett oszlan a tömeg, valaki azt mondta, hogy kijönnek autog-

ramot osztani, így hát beálltunk a színpad szélén a kordon mögé. És igaza is lett annak a valakinek, mert tényleg ott álltak. Nekem és a barátnőmnek volt egy pólónk, amit direkt erre az alkalomra vettünk, és sikerült aláíratnunk. Nagyon nagy élmény volt őket egy fél méterre látni. Mondjuk Sharon beteg volt vagy volt valami baja (legalábbis ezt mondta a biztonsági őr), de ettől függetlenül végig mosolygott. Majd barátnőmmel úgy gondoltuk, hogy itt az ideje hazaindulni, így hát búcsút vettünk Szegedtől és a Within Temptationtól.

Laczi Zsófia

Harmónia a Pesti Színházban

Molnár Ferencről Ács Jánoson keresztül a közönségig

A Pesti Színházban tavaly hosszabb ideig volt sikeres Molnár Ferenc fantáziájának szüleménye, az Ács János rendezte Harmónia című színdarab.

A páratlan szereposztású mű örökzöld főszereplői Lukács Sándor és Halász Judit. Emellett a színházat kedvelő egyének további ismerős nevekre találhatnak például Tahí Tóth László, Zeck Juli és Varjú Kálmán személyében.

A történet egy idilli család sűrű-gés-forgásával kezdődik. Papus, azaz Kornély tanácsos (Lukács Sándor) kitüntetését kap a várostól, és ennek öröme a család ünnepséget szervez. Úgy tűnik, hogy minden rendben fog menni, az ételek készülnek, a virágok megérkeztek, a kórus dalra kész, mikor bekövetkezik a váratlan fordulat... Megjelenik a manikűrös kisasszony, akiről kiderül, hogy az uraság szeretője. Innentől a problémák végeláthatatlan sora következik, azaz a harmónia

átalakul diszharmóniává.

A két és fél órás darabban fantasztikus jellembrázolásokat láthatunk. Az önbizalomban fuldokló Kornély, felesége, a toleráns, de mindig józanul gondolkodó Ilona (Halász Judit), lányuk, Vera (Zeck Juli), aki valószínűleg soha nem fog felnőni, és férje, a fukar, gyakorta okoskodó Páll (Fesztbaum Béla). A főszereplők mellett a mellékszereplők személyiségvonásairól is lehullik a lepel.

Ez egy határozottan kellemes

darab. Nekem remek kikapcsolódást nyújtott a Pesti Színház repertoárjának e komikus, néha zenei effektekkel megfűszerezett darabja.

Rikker Zsófia

avagy mentősökről, kíváncsiaknak

Engem nagyon érdekel a mentőzés. Hosszas kalandozás, utána-járás és körömrágás után eljutottam Gyórfi Pálhoz, az Országos Mentőszolgálat szóvivőjéhez. Őt kérdeztem.

Szubjektív: Milyen a mentőzés Magyarországon? Hogyha el kéne magyarul valakinek, hogy milyen egy itteni mentős átlagos napja, mit mondana?

Gyórfi Pál: A mentőmunka az én meggyőződésem szerint a világ egyik legérdekesebb munkája, mert nagyon változatos. Nagyon szép célért történik, hiszen ember-életeket mentünk. De azért a mindennapokban a hősiesség mellett ott van egy nagyon kemény munka is, hiszen a mentőkocsik nagyon sok feladatot látnak el, és a feladatok egy részében egyrészt fizikailag, másrészt lelkiileg is próbára teszik azt, aki ezt a munkát végzi. A másik oldalon pedig meglehetősen mostoha körülmények között dolgoznak ezek a mentősök. Alacsony fizetésért, sokszor már nem a legkorszerűbb technikával, és például a két riasztás közötti időt, amit az állomásokon töltenek, azt nagyon lepusztult épületekben és rossz munkakörülmények között töltik el. Úgyhogy az egyik oldalról van egy nagyon szép feladat, vannak szép sikerek, a másik oldalon pedig egy nagyon mostoha feltételrendszer, amin próbálunk javítani. De egyelőre még nem tudunk mindent elvégezni, amit szeretnénk. Azt is hozzá kell tenni, hogy egy évben körülbelül másfél millió beteg segít a mentőszol-

gálat, és akkor még csak az országos mentőszolgálatról beszéltem, hiszen most már Magyarországon is léteznek magán-betegszállítók, akik nem sürgősségi esetekben viszik a betegeket ide-oda. Rengeteg a munka, és ehhez az állam biztosítja a forrást az Országos Mentőszolgálat számára. Ez a forrás a működéshez éppen hogy elég, de ahhoz már kevés, hogy nagy fejlesztéseket tudjunk végrehajtani. Mi arra számítunk, hogy az elkövetkező években az Európai Unió forrásaiból tudunk végre új mentőállomásokat építeni, a régiakat felújítani. Az egy másik kérdés, hogy jelentősebb fizetésemelésre lesz-e lehetőség valamikor.

Szub: És mikén kéne jobban változtatni?

GyP: A fontos cél, vagy az elsődleges cél, hogy lehetőleg minden-hová kiérjen 15 percen belül a segítség, ahol nagy baj van. Manapság elég sokat hallani erről a médiában, általában a negatív esetekről, ha valahova későn ért ki a mentő, vagy hosszú idő alatt ért ki. És mintha Magyarországon a köztudatban manapság valami-féle irreális elvárás fogalmazódott volna meg, azt várják az emberek, hogy a mentő egy-két percen belül érjen a helyszínre. És hogyha ezt nem tudjuk teljesíteni, máris felelősért kiáltanak, és arról

beszélnek, hogy valami mulasztást követtünk el. Én azt gondolom, hogy ezt helyre kell tenni, és ki kell jelenteni, hogy nem képes mentőszolgálat – sem Magyarországon, sem a világon máshol – mindenhova néhány percen belül kiérkezni. Reálisan az várható el a mentőtől, hogy az esetek legnagyobb részében 10-15 perc alatt kiérjenek, de mindig lesznek olyan esetek, amikor például egyszerre több hívás érkezik egy területről, és a negyedik-ötödik beteghez már csak messziről tud indulni a segítség. Az ilyen esetekben akár 15-20 perc is eltelhet, amíg a mentő kiérkezik. Ez a realitás. Ez nem hiba vagy mulasztás, hanem egyszerűen a mentők rendszerének teljesítménye Magyarországon, és még egyszer hangsúlyozom, ez Európa más, nagy és fejlett országaiban is közel hasonló.

Szub: Külföldön mennyivel jobb a helyzet, és ha jobb, akkor miben?

GyP: Egy fejlett európai országban 100 sürgősségi hívásból körülbelül 90 esetben tudnak 15 percen belül a helyszínre érkezni. Magyarországon ez az arány nem 90, hanem mindössze 78%. Az a célunk, hogy felzárkózzunk például Németországhoz, és nálunk is csak 10 eset legyen 22 helyett.

Szub: A mentőhívásoknak hány százaléka felesleges, és mennyi-hez szükséges tényleg mentő?

GyP: Nagyon jó kérdés. Hogyha valaki úgy érzi, hogy nagy baj van, akkor szerintem jogos, hogy a mentőket hívja. Egészségkultúra kérdése, hogy ki mikor érzi ezt. Van, aki már lázas rokonához is mentőt hív. Én azt gondolom, hogyha valóban csak az indokolt hívásokkal kellene foglalkoznunk, akkor máris sokkal több esetben érkeznenek ki időben vagy korán a helyszínre. Hazánkban a mentőhívásoknak nagyjából a fele olyan, amihez nem szükséges mentő, a beteg el tudna menni a saját lábán is az orvoshoz, vagy a háziorvos segítségével elegendő lenne.

Gyórfi Pál, az OMSZ szóvivője

Szub: A súlyos esetekhez is 10-15 perc – jó esetben – amíg kiér a mentő, de a beteg érdekében már addig is lehet tenni. Magyarországon nagyon kevés ember tud szakszerűen elsősegélyt nyújtani. Ezen hogy lehetne javítani, miért nincs benne például iskolai tananyagban, miért nincsenek erre tanfolyamok?

GyP: A sürgősségi betegellátásban nem az Országos Mentőszolgálat az egyetlen szereplő. A sürgősségi ellátást egy láncsal szokták ábrázolni, és ennek a láncnak az első láncszeme az elsősegélynyújtás, tehát az, amit egy járóke-lő vagy egy hozzátartozó tud tenni. A második láncszem az, amit a mentőszolgálat nyújtani tud, és a harmadik láncszem a kórházi ellátás. Köz hely, de igaz: minden lánc annyira erős, amennyire erős a leggyengébb láncszeme. Magyarországon a leggyengébb láncszem az elsősegélynyújtás. Márpedig ha egy klinikai halál esetében, szívmegállás esetében, vagy egy ütőeres vérzésnél nincs elsősegélynyújtás, akkor utána hiába érkezik ki a jól felszerelt mentőautó, vagy hiába várja a beteget a jól felszerelt kórház, hiszen eltelt az a kb. 10 perc, amíg lehetett volna segíteni. Egy szívmegállás esetében 5 perc az az idő, ami rendelkezésre áll, hogy megkezdje valaki az újraélesztést. Ha nem kezdi meg, a mentők már csak a halált fogják megállapítani.

Magyarországon sajnos ilyen szempontból nagyon rossz a helyzet, a nemzeti alaptantervben kellene hangsúlyosan oktatni az elsősegélynyújtást, lehetőleg már kisgyermekkorban, és onnantól kezdve pedig folyamatosan kéne frissíteni ezt a tudást. Ezenkívül van egy másik terület, a közúti elsősegélynyújtás oktatása. Ez Magyarországon a jogosítvány-szerzés feltétele, de az a tapasztalatunk, hogy hazánkban ez vizsgacentrikus. Gyorstalpaló tanfolyamokat tartanak az autósiskolák. Lehet, hogy valahogy le

tud vizsgázni az illető, de két hét múlva már semmire sem fog emlékezni a tanultakból. Szeretnénk, ha az oktatás színvonala fejlődne.

Szub: Sok ember azért nem segít a betegeknek, mert egyszerűen nem mer hozzányúlni, attól fél, hogy még nagyobb bajt csinál. Nekik mit mondana bátorításképpen?

GyP: Ez is az oktatás felelőssége, mert hogyha egy óra alatt csak lediktáljuk a helyes válaszokat, ez nem jó megoldás. Egy komoly elsősegély-tanfolyam már nem

csak a helyes válaszokat adja meg, nem csak a fogásokat mutatja meg, hanem bátorságot ad és szemléletet formál. Én azt tudom mondani mindenkinek, aki erről a témáról gondolkodik, hogy higgye el, az elsősegélynyújtáshoz nem kell orvosi diploma. Ez nem egy elvont tudományos anyag, valóban néhány mozdulattal és némi lelkierővel életet lehet menteni. A kockázat elenyésző, a várható haszon pedig emberéletekben mérhető.

Szub: Azok az emberek, akik mentősök szeretnének lenni,

mire számítnak? Milyen embertípusnak való ez a munka, mik azok az alapvető emberi tulajdonságok, amik egy ilyen állás betöltéséhez szükségesek?

GyP: Azoknak az embereknek, akik szeretnének gazdagok lenni, akik szeretnének kevés munkával sok pénzt keresni, azt üzenem, hogy ne a mentőszolgálatot válasszák. Ha viszont valaki szeretne értelmes munkát végezni, és szeretne másokon segíteni, akkor szeretettel várjuk.

Molnár Noémi

Mentőműzeum

Történt egy vasárnap reggel, hogy édesapám elvitt a Mentőműzeumba, mely a Markó utcában található.

Egyből, miután befordultunk a sarkon, a szívem hevesebben kezdett verni, felélénkültem, és nem lehetett levakarni a vigyort a képemről. Az utca ugyanis tele volt mentőkkel. Bizony ám. Na de hol a múzeum? Körbejártuk innen, onnan, de csak nem találtuk a bejáratot. Végül elkaptunk egy arra járó mentőst, és jól megkérdeztük tőle, hogy hol a bejárat. „Ma nincs nyitva”, hangzott a válasz (ekkor egy láthatatlan tör fúródott bele a szívembe). Mikor visszafelé balagtunk, apámat megkérdeztem, hogy hétfőn jöhetünk-e. Boszszankodva közölte velem, hogy hétfőn egy múzeum sincs nyitva (a tör ekkor kicsit beljebb ment).

De majd kedden eljövünk. Hát, legyen. Így az első élményem a mentőműzeummal kapcsolatban egy nagy zárt ajtó, és egy morcos mentős.

De még ez sem szegte kedvem, kedden délelőtt ugyanis megint elzarándokoltunk a Mentőműzeumba. És nyitva volt. És a levakarhatatlan vigyor ismét megjelent. És bementünk. És felmentünk a lépcsőn. És megláttuk a kiállított tárgyakat. És megláttuk a kiállított tárgyak előtti zárt ajtót is. De ekkor egy férfi odajött hozzánk, hogy ha a múzeumot szeretnénk megnézni, akkor jó helyen járunk, menjünk csak utána. Kinyitotta az ajtót, és beléptünk rajta. A különböző termek tele voltak mindenféle régiséggel, a legfurcsább eszközökkel és a legrégebb felszerelésekkel, képekkel, ruhákkal, felöltötött bábukkal, meg még két

hatalmas vastüdővel.

A férfi, akiről kiderült, hogy régebben ő is sokat mentőzött, de ma már a hét nagy részét itt tölti, körbevezetett minket, és közben csak mesélt és mesélt. Az első terem a magyarországi mentőzés történetét mutatta be, a kezdetektől, az 1800-as évektől. Voltak festmények, iratok, jelvények meg egyebek. Aztán ahogy egyre előrébb haladtunk a termekben, előkerültek eszközök, egy akkori mentőautó makettje (persze azokat még lovak húzták) és a mentősegyenruha is. Akkoriban a mentősök ruháján voltak jelvények, amikről le lehetett olvasni a rangjukat: mentőorvos, mentőtiszt stb. Manapság ez már nincsen. Mikor továbbmentünk, az akkori orvosi eszközök fennmaradó része tárult szemünk elé, és hogy akkor mivel próbálkoztak. Bár ha jobban belegondolok, harminc év múlva meg a mostani módszerek lesznek viccesek. Annyi baj legyen. Ezután kimentünk egy folyosóra, ahol további furcsa szerkezetek voltak kiállítva, és a körbevezető túra keretében mindegyikről megtudtuk, mi az, mire való. Még egy vastüdővel is találkoztunk. Egy hordozható vastüdővel. Elég furcsán néz ki.

Az előadás végén még néztünk filmeket a 30-as évekből, hogy milyenek voltak az akkori mentőkivonulások, hogy hogyan lát-

ták el akkor az eseteket stb. Érdekes módon az autósok túlnyomó része már akkor sem tudta, mit kell tennie, ha jön egy mentős a háta mögött. Egy ilyen autóst a mentősök feltartásáért meg is bírságoztak.

Ajánlom mindenkinek, akit érdekelnek az ilyen dolgok. Szerintem mindenképpen érdemes látni, és ráadásul ingyen van, szóval tényleg megéri. Menjete el, nézzétek meg, kapjatok kedvet, és legyetek mentősök, mert az jó. És segítsetek a mentősöknek, támogassátok őket, mert (ahogy a mentősök is mondják): Mindenkit érhet baleset. Még téged is.

Molnár Noémi

Kresz Géza Mentőműzeum
V. Markó u. 22.
nyitva: h-szo 8-14

Tündérlaki lányok

Nemrég a Vígszínházban voltam, ahol megnéztem a Tündérlaki lányok című produkció bemutatóját. A darabot Heltai Jenő írta és Valló Péter rendezte. A mű a II. világháború előtti időkben játszódik egy családban, ahol négy lány és az anyjuk él. A történet a következő: a lányok apja meghal, ezért a legnagyobb lány, akit Boriskának (Danis Lídia) hívnak, feláldozza magát a megélhetésükért, mégpedig úgy, hogy egy gazdag öreg gróf (Lukács Sándor) szeretője lesz, aki pénzt ad neki cserébe szerelméért. De nem veszi feleségül, ezért soha nem fogja senki más elvenni. A családban ezt minden-

ki tudja, kivéve a 16 éves Sárrikát (Tornyai Ildikó), aki elől ezt eltitkolják. Ám egyszer csak megjelenik a mesebeli királyfi egy újságíró személyében, aki megkéri a kezét. Közben Sárrika megtudja a titkot, és elhatározza, hogy megmenti nővérét a sorsa elől...

Maga a darab nagyon tetszett, de volt némi zavaró dolog. Sajnos nem mondanám, hogy a színészek kiemelkedően játszottak volna. Inkább a közepszerű mezőnybe sorolnám be, kivéve Lukács Sándort, akit egyébként nagyon szeretek. A legnagyobb csalódás számomra az volt, hogy Halász Judit nem játszott jól,

csak egyszerűen, szerényen, pedig én ezt elvártam volna tőle. Volt néhány olyan jelenet is, ami nagyon erőltetett volt, ami nagyon betanultnak tűnt. Ettől függetlenül mégis élvezhető volt, és mély nyomokat hagyott bennem. És a benyomásom is az volt, hogy ez egy jól sikerült darab. Ajánlom mindenkinek, nézzétek meg, de ha mégse lenne erre lehetőség, olvassátok el Heltai Jenőtől a Tündérlaki lányok című könyvet, higgyétek el, megéri.

Horváth Csenge

*Heltai Jenő:
Tündérlaki lányok
(Vígszínház, 3. felvonás)
Rendező: Valló Péter
Szereplők: Halász Judit,
Danis Lídia, Lukács Sándor*

Szigetelső

Jihááá! Véégre! Eljött a várva várt nap! – így ébredtem egy nyári szombat reggelén.

Mivel ez az első szigetem volt, nem igazán tudtam, hogy mire számítsak. Úgy gondoltam, hogy egy olyan helyre megyek, ahol vadul tomboló tömeg sodor magával, mindenki nevet és vidám, a fejek vörösek a sok ugrálástól, estére már a tetemes mennyiségű alkoholtól. Úgy tűnt, hogy ez mind teljesül is. Kis hídon mentünk át, az emberek, mint csöpp hangyák vonultak befelé. A Sziget egy kis frissítővel indult, propellerekből hideg harmatot fújtak a kimelegedett emberekre. Már a bejáratnál hatalmas tömeg gyűlt össze, kíváncsi voltam, mi lehet ott, ami annyi mindenkit megnevetet. Beljebb furakodtam a tömegben, és azt láttam, hogy egy fiú

ül egy széken, felöltözve, egy másik srác pedig egy céltáblát dobál egy labdával. A labdát hajigáló srác eltalálta a céltáblát, és egy vízzel töltött lufi, amit én nem vettem észre, rázuhant a széken ülő fiúra. Nagyot nevettem az ázott gyereken, úgy tűnt, élvezte a hideg zuhanyt. Elindultam körülnézni. Az első, amit megláttam, a sok-sok árus volt. Mindent lehetett venni a sátrakban. Voltak ételt áruló sátrak, ahol malacka sült nyárson, fél füle megperzselődve lógott. Volt finom kürtöskalács is. A sátrakban színes sálakat, karkötőket, bogyós nyakláncokat és vicces pólókat lehetett kapni. Természetesen a Converse sehonnán sem maradhatott el, volt cipőbolt, meg egy sátor, ahol a fáradt szigetlakók pihentek. Néhány helyen vizelet szaga terjengett a levegőben, ami nem volt túl kellemes. Elfordultam itt, bekanyarodtam ott, és elértem a Lumináriumot. Az egész egy felfűjt épület, ha belépünk, egy színes álomvilágba csöppenünk, mely a fal fényátersztő képességének köszönhető. Sokat hallottam már róla, hogy milyen szuper, mennyire érdekes, és belül milyen csöndes (bár ezt nem nagyon tudtam elképzelni), de maradni már nem volt kedvem, mert hosszan kigyózó sort kellett volna kivágnom a bejáratához

vezető útig, egy pár perces élményhez. De lehet, hogy megérte volna, nem tudhatom. A hatalmas, ugrálóvárszerű épület előtt megállt egy furgon, amiből három röhgő srác kicipelt egy nagy kanapét, amihez egy fiút celluxszal hozzáragasztottak. Nagyon vicces volt. Néhány ember köréjük gyűlt, megcsodálták, jókat nevettek rajta, néha még egy-egy gátlástalan személy (természetesen nőnemű) az ölébe is ült. Kis idő múltán visszatették a furgonba és továbbkocsikáztak. Az utcákat róva sok érdekes külsejű egyént láttam. Nagy részük a szokásos szakadt naci, szigetporos tornacipő, sál, hatalmas lógó fülbevalók, sapkák, rövid pólók, ingek viseleténél döntött. A durvább öltözetű emberek lógó gatyában, mezítláb járkáltak, előfordult, hogy néhányan erősen felállított hajjal mászkáltak, még az erősebb szellőkések sem mozdították meg betonkemény hajukat. Beugrottam néhány jó hangulatú koncertre is. Este a Nagyszínpadnál végigénekeltem a Serj Tankian koncertet

több ezer ordító, ugrabugráló, zászlót lengető ember között. Az nagyon idegesített, hogy az emberek mellett mászkáltak el, és akárhányszor visszaálltam volna az egyébként is igen szoros helyre, jöttek az újabb drága vándorok. De ezt leszámítva élveztem a koncertet. A fények, a hangulat, az emberek, a zene, minden tökéletes volt. Utána még tovább bolyongtam, koncertről koncertre, buliból buliba. Azt furcsálltam, hogy egy AKG-ssal sem találkoztam, pedig szerintem biztos nagyon sokan voltak kinn. Jövőre, remélem, több napot maradok, és majd együtt tomboljunk végig a Sziget tengernyi sok programját!

Varga Dóra

Serj Tankian

A Szubjektív szerzői a Népszavában

A Népszava 2008 október 4-i és 18-i számának Szép szó mellékletében jelent meg Kocsubej Alexander és Szabó Panna cikke a rendszerváltásról. A cikkek elolvashatóak itt: www.akeg.hu/akegrol